

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdlá v právní věci žalobce: **Ing. J. F.**, zastoupeného Mgr. Janem Kutějem, advokátem, se sídlem Preslova 1269/17, Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2009, č. j. 3 Ca 4/2006 - 46,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Úřad městské části Praha 9 vydal dne 14. 1. 2005 rozhodnutí č. j. R. OOS 405, 311, 312/04/EC 37552/04, jímž shledal žalobce vinným ze dvou přestupků proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Zmíněných přestupků se žalobce dopustil tím, že úmyslně narušil občanské soužití drobnými ublíženími na zdraví, neboť dne 17. 4. 2004 v době kolem 10:20 hod. na Sokolovské ulici před domem č. p. 246 v Praze 9 fyzicky napadl svého syna M. F. a dne 6. 2. 2004 v době kolem 16:00 hod. na Sokolovské ulici před domem č. p. 905 v Praze 9 udeřil zavřenou dlaní do zad pana A. O. a dupl mu na pravou nohu.

Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal k žalovanému, který dne 3. 3. 2005 vydal rozhodnutí č. j. MHMP 27548/2005, jímž uznal žalobce vinným pouze z prvního z výše uvedených přestupků. Ohledně druhého přestupku týkajícího se napadení pana A. O. žalovaný řízení proti žalobci zastavil z důvodu, že odpovědnost za přestupek zanikla podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou k Městskému soudu v Praze; ten svým usnesením ze dne 11. 2. 2009, č. j. 3 Ca 4/2006, žalobu pro opožděnost odmítl. Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, v tomto případě marně uplynula dnem 9. 5. 2005, zatímco žalobcova žaloba byla soudu podána až dne 3. 4. 2006. Jelikož se jedná o lhůtu zákonnou, není možné po jejím uplynutí již své právo žalobou k soudu uplatnit.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť shledává rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žaloby za nezákonné. Stěžovatel především zdůrazňuje, že skutečnost, že byla žaloba odmítnuta z důvodu opožděnosti téměř po čtyřech letech od jejího podání, je proti základům právního citění. Uvádí také, že je zcela zákonu odporující, aby soud měl na vyřešení takto banální věci téměř čtyři roky, zatímco občan bez právního vzdělání na podání žaloby pouhé dva měsíce.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustný důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podmínka povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal kasační stížnost v rozsahu stěžovatelem uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jak se již dříve v obdobné věci vyslovil Nejvyšší správní soud, „*Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí a zejména možnost jeho zrušení soudem je bezesporu určitým základem do principu právní jistoty. Proto zákon stanoví, že žalobu je možno podat v poměrně krátké lhůtě podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., ale i to, že jen v této lhůtě je možno žalobu rozšířit, tedy i uvádět další žalobní důvody...*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2005, č. j. 5 Azs 317/2004 - 56). Lhůta pro podání žaloby pak je lhůtou zákonnou a není tak možné její zmeškání prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.), ať již z jakéhokoli důvodu. Jakmile soud zjistí, že byla žaloba podána opožděně, již se jí věcně nezabývá, nýbrž ji jako opožděnou odmítne (§ 46 odst. 1 písm. b/s. ř. s.).

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel obdržel rozhodnutí žalovaného dne 8. 3. 2005, lhůta k podání žaloby mu tak začala běžet dne 9. 3. 2005 a uplynula dnem 9. 5. 2005. Stěžovatel podal žalobu osobně na podatelnu Městského soudu v Praze dne 3. 4. 2006. Žaloba tak byla zjevně podána opožděně, což však stěžovatel ve své kasační stížnosti ani nezpochybňuje. Zdůrazňuje pouze nepoměr mezi lhůtou k podání žaloby, jež je dle jeho mínění pro osobu bez právnického vzdělání nepřiměřeně krátká, a délkou řízení o odmítnutí žaloby pro opožděnost, jež trvalo dle slov stěžovatele téměř čtyři roky. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že ke zjištění, že žaloba byla podána opožděně, není jistě třeba období čtyř let. Městský soud však mimo stěžovatelova případu řeší mnoho jiných věcí, pořadí jejich řešení pak závisí především od data nápadu. Ve věci stěžovatele pak nebyl žádný důvod k vyřízení jeho žaloby jako přednostní (§ 56 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud se odmítnutím návrhu stěžovatele postupem podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nezákonnosti nedopustil, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který v řízení o kasační stížnosti neměl úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu